

- e) Czy w przypadku ustanowionego z reglamentacyjnych względów związanych z ochroną graczy i zwalczania przestępczości, sankcjonowanego karnie zakazu prowadzenia gier losowych zasada proporcjonalności wymaga ponadto, aby sąd krajowy dokonał rozróżnienia między usługodawcami oferującymi udział w grach losowych bez jakiegokolwiek zezwolenia, a usługodawcami mającymi siedzibę w innych państwach członkowskich UE, posiadającymi tam zezwolenia i wykonującymi działalność z powołaniem się na swobodę świadczenia usług?
- f) Czy przy badaniu proporcjonalności przepisu prawa krajowego zabraniającego pod groźbą kary transgranicznego świadczenia usług z zakresu gier losowych bez krajowego zezwolenia lub zgody, należy wziąć pod uwagę, że usługodawca w dziedzinie gier losowych posiadający zgodnie z prawem zezwolenie w innym państwie członkowskim nie miał możliwości uzyskania zezwolenia krajowego ze względu na obiektywne, pośrednio dyskryminujące ograniczenia dostępu, a procedura udzielania zezwoleń i nadzoru w państwie siedziby wykazuje poziom ochrony przynajmniej porównywalny do poziomu krajowego?
- 4) a) Czy art. 49 WE należy interpretować w ten sposób, że tymczasowy charakter świadczenia usług wyklucza dla usługodawcy możliwość utworzenia w przyjmującym państwie członkowskim określonej infrastruktury (jak np. serwera) bez uznania go za mającego siedzibę w tym państwie członkowskim?
- b) Czy art. 49 WE należy interpretować w ten sposób, że skierowany do krajowych podmiotów świadczących pomoc techniczną zakaz ułatwiania wykonywania usługi przez usługodawcę mającego siedzibę w innym państwie członkowskim stanowi ograniczenie swobody świadczenia usług również wówczas, gdy podmioty świadczące pomoc techniczną mają siedzibę w tym samym państwie członkowskim, co część odbiorców usługi?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, Münster (Niemcy) w dniu 31 sierpnia 2009 r. — Pietro Infusino przeciwko Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid

(Sprawa C-348/09)

(2009/C 282/46)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, Münster

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pietro Infusino

Strona pozwana: Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid

Pytania prejudycjalne

Czy zawarte w art. 28 ust. 3 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich⁽¹⁾, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG pojęcie nadrzędnych względów bezpieczeństwa publicznego obejmuje tylko zagrożenie wewnętrznego i zewnętrznego bezpieczeństwa państwa rozumianego jako istnienie państwa wraz z jego instytucjami i istotnymi elementami władzy publicznej, zagrożenie przetrwania społeczeństwa i funkcjonowania stosunków zewnętrznych państwowych oraz pokojowego współistnienia narodów?

⁽¹⁾ Dz. U. L 158, s. 77.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 1 lipca 2009 r. w sprawie T-24/07 ThyssenKrupp Stainless AG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 2 września 2009 r. przez ThyssenKrupp Nirosta AG, dawniej ThyssenKrupp Stainless AG

(Sprawa C-352/09 P)

(2009/C 282/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: ThyssenKrupp Nirosta AG, dawniej ThyssenKrupp Stainless AG (przedstawiciele: M. Klusmann i S. Thomas, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącej odwołanie

- 1) Uchylenie w całości wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (piąta izba) z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie T-24/07 ThyssenKrupp Stainless AG przeciwko Komisji;
- 2) ewentualnie, przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania;

- 3) również ewentualnie, odpowiednie obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą w art. 2 zaskarżonej decyzji Komisji z dnia 20 grudnia 2006 r.;
- 4) obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem tego odwołania jest wyrok Sądu Pierwszej Instancji, w którym oddalona została skarga wnoszącej odwołanie o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 grudnia 2006 r. wydanej w ramach postępowania na podstawie art. 65 EWWiS. Niniejsze postępowanie dotyczy naruszenia prawa kartelowego związanego z rynkiem wyrobów ze stali nierdzewnej, które zgodnie z ustaleniami Komisji zakończyło się w styczniu 1998 r. Naruszenie wchodziło w zakres stosowania art. 65 EWWiS.

Wnosząca odwołanie przytacza pięć zarzutów na poparcie swojego odwołania.

W zarzucie pierwszym wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie zasady *nulla poena sine lege*, art. 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 oraz art. 5, art. 7 ust. 1 i art. 83 WE, jak również na naruszenie suwerenności państw będących sygnatariuszami traktatu EWWiS, w zakresie w jakim Sąd potwierdził podstawę prawną przyjętą przez Komisję, tj. art. 65 ust. 1 EWWiS w związku z art. 23 rozporządzenia nr 1/2003. Od momentu wygaśnięcia traktatu EWWiS art. 65 ust. 1 EWWiS nie stanowi już ważnej normy. W związku z tym Komisja działała *sine lege*. Wymierzenie grzywny nie może być również oparte uzupełniająco na art. 23 rozporządzenia nr 1/2003. Zgodnie z podziałem kompetencji przewidzianym w traktacie norma tu pozwala jedynie na ukaranie naruszeń norm prawnych Wspólnoty Europejskiej, a nie norm prawnych Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali.

W zarzucie drugim wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie zasad *res iudicata* i *nulla poena sine lege* oraz błędne zastosowanie art. 23 rozporządzenia nr 1/2003, jako że Sąd przychylił się do stanowiska Komisji, że wnosząca odwołanie może zostać pociągnięta do odpowiedzialności w miejsce Thyssen Stahl AG z tytułu naruszenia popełnionego przez tę ostatnią. Thyssen Stahl AG nadal istnieje jako wypłacalna spółka, a zatem Komisja mogła była podjąć działania wobec niej. Tak orzekł również Trybunał w wyroku z 2005 r. w sprawach połączonych C-65/02 P i C-73/02 P dotyczących pierwotnej decyzji Komisji z 1998 r. Nawet jeżeli w swoim wyroku Trybunał uznał, że doszło do materialnego przeniesienia odpowiedzialności na wnoszącą odwołanie, nie ma to żadnej mocy wiążącej w stosunku do niniejszego postępowania, ponieważ u jego podstaw leży nowa decyzja Komisji. Ponadto wnosząca odwołanie nie może w żadnym wypadku odpowiadać za Thyssen Stahl AG na podstawie swojego oświadczenia, w którym ograniczyła się do stwierdzenia ze skutkiem deklaratoryjnym przeniesienia odpowiedzialności z punktu widzenia prawa cywilnego, jako że oświadczenie złożone przez przedsiębiorstwo nigdy nie może prowadzić do przeniesienia obowiązku zapłaty grzywny.

W zarzucie trzecim wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie zasady precyzji. Z podstawy prawnej sankcji potwier-

dzonej przez Sąd, tj. z art. 23 rozporządzenia nr 1/2003, nie wynika jasno i niedwuznacznie, że odnosi się ona do naruszeń art. 65 ust. 1 EWWiS. Ponadto koncepcja „przeniesienia odpowiedzialności na mocy oświadczenia” przyjęta przez wnoszącą odwołanie i Sąd nie jest określona w jasny i niedwuznaczny sposób w ustawie ani co do przesłanek jej stosowania, ani co do jej skutków prawnych.

W zarzucie czwartym wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie przepisów regulujących przedawnienie. Ze względu na to, że grzywna, która ma zostać nałożona na wnoszącą odwołanie, jest wyłącznie konsekwencją naruszenia, za które miała pierwotnie odpowiadać Thyssen Stahl AG, także pod względem przedawnienia należy uwzględnić sytuację Thyssen Stahl AG. Jako że nie wniosła ona żadnego środka prawnego wobec pierwotnej decyzji Komisji, nie nastąpiło w stosunku do niej zawieszenie biegu przedawnienia. Obecnie mamy do czynienia z przedawnieniem, w związku z czym wykluczona jest także pośrednia odpowiedzialność wnoszącej odwołanie za Thyssen Stahl AG.

Zarzut piąty dotyczy naruszenia zasad ustalania wysokości grzywny. Sąd niesłusznie wykluczył obniżenie kwoty grzywny, mimo że w niniejszym postępowaniu wnosząca odwołanie przyznała bezspornie wszystkie okoliczności faktyczne, które zostały uznane przez Komisję za naruszenie art. 65 ust. 1 EWWiS. Zdaniem wnoszącej odwołanie nagrodzenia tej współpracy nie można było odrzucić z tego powodu, że sprzeciwiła się ona ze względów prawnych zastosowaniu art. 65 ust. 1 EWWiS oraz że także ze względów prawnych odmawia ona przeniesienia odpowiedzialności z Thyssen Stahl AG na nią samą. Fakt powołania się na niedopuszczalność niektórych ocen prawnych nie umniejsza wartości współpracy, gdyż kwestie prawne zawsze należy badać z urzędu, zaś właściwe organy nigdy — a zatem niezależnie od tego, co przyznały strony — nie mogą wydawać decyzji niezgodnych z prawem.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w
dniu 3 września 2009 r. — Gaston Schul BV przeciwko
Staatssecretaris van Financiën**

(Sprawa C-354/09)

(2009/C 282/48)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gaston Schul BV

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën